

Arrest

nr. 281 183 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2019 wordt de verzoeker door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig vanaf 3 april 2019 tot 3 april 2020, voor een verblijf van 90 dagen met meerdere binnenkomsten.

Op 12 februari 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse oom A.M.

Op 23 juli 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 263 724 van 16 november 2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen de voormelde beslissing had ingediend verworpen.

Op 28 januari 2022 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Nederlandse oom A.M.

Op 29 juni 2022 beslist de gemachtigde wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden akte, die per aangetekende brief van 29 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.01.2022 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn oom A. M. (...) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene diende reeds op 12.02.2021 een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 23.07.2021 geweigerd. Een met schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061).

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 – 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft; formulier ‘garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking’ dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon met geactualiseerde loonfiches
- geactualiseerd attest waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW te Antwerpen
- documenten ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon.
- Net zoals in het kader van betrokkenes eerste aanvraag gezinshereniging legt hij een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij in 2020 tijdelijk op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Nederland verbleef en in die periode financiële steun ontving van hem (online) aankopen op naam van betrokkene in Nederland (Bol.com, Reebok, Nike, Zalando, mobiele telefoon kosten, tandverzorging, röntgefoto tanden, e.a.), betaald door de referentiepersoon in de periode januari 2020 - januari 2021; foto's; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland, stortingen van zakgeld door de referentiepersoon aan betrokkene in Nederland. Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd. Hierover werd in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende vastgesteld uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene.

De RvV stelde hierover het volgende in het arrest RvV n° 263 061: “In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendselen het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven”.

Verder merkt de Raad van State ook op dat “verzoeker geen identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres”.

Ook stelt de Raad dat het louter gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was - te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de corona epidemie - geen afbreuk doet aan wat voorafgaat”.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit met afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op heden gedomicilieerd is op het officiële adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003 nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië, N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het verzoek tot nietigverklaring van dit bevel ingediend bij de RVV geen schorsende werking had. Betrokkene kon zijn verdediging in de hangende procedure voor de RVV laten waarnemen door zijn advocaat, vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het

grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 12.02.2021 werd op 23.07.2021 geweigerd. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061). Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerder beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.
(...)"

Op 29 juni 2022 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 29 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A. (...)

voornaam: O. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : B. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (xxx), afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft en een formulier 'garantstelling visum / particuliere

logiesverstrekking' dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 12.02.2021 werd op 23.07.2021 geweigerd. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061). Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag.

Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerder beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het verzoek tot nietigverklaring van dit bevel, ingediend bij de RVV, geen schorsende werking had. Betrokkene kon zijn verdediging in de hangende procedure voor de RVV laten waarnemen door zijn advocaat, vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008; 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitdrukkelijk is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het “Unierecht”. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als "ander familielid" te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige en aanvullende (nieuwe) bewijsstukken in het kader van zijn nieuwe aanvraag heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet. (STUKKEN 3 en 4)

7.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van de heer A. M. (...) dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en woont in bij zijn oom, zijnde de referentiepersoon. Één en ander wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Allereerst is het zo dat verzoeker voorafgaand aan de inschrijving in België wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de door verzoeker voorgelegde extra stukken blijkt immers dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. (STUKKEN 3 en 4)

Verzoeker maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon sedert november 2019 in Nederland.

Hij kwam daar aan met een visum type C in november 2019 en sedert die datum maakt hij deel uit van het gezin van de oom. De oom stond tevens garant voor het visum.

Ze verhuisden samen naar België.

Rekening houdend met de motivatie van het arrest van de RVV d.d. 19.11.2021 werden er nieuwe stukken bijgebracht van de samenwoning van partijen in Nederland voor de periode september, oktober, november en december 2020, d.i. de periode vlak voor het verhuis naar België.

De aanvraag cf. art. 47 Vw. dateert van 28.01.2022, op die datum totaliseerde verzoeker een termijn van 2 jaar en 4 maanden. Deze periode is voldoende om beschouwd te worden als deel uitmaken van het gezin van de oom. Alleszins stelt de wet geen tijdsvoorwaarde.

De wet stelt ook niet dat het verblijf voorafgaand aan de komst naar België legaal moet zijn geweest.

Verzoeker verwijst naar het arrest Metock C-127/08 van het Europees Hof van Justitie waarin over het al dan niet voorafgaandelijk legaal verblijf in een andere lidstaat het volgende werd gesteld: "Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, staat in de weg aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een burger van de Unie die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, de eis stelt dat hij voor zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten te kunnen ontleenen aan de bepalingen van die richtlijn."

Door de gelijkschakeling van de andere familieleden van de burger van de unie met de "gewone" familieleden van de burger van de Unie kan niet anders worden besloten dan dat de verzoeker zelf een afgeleid recht ontleent aan de Richtlijn en het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou mee kunnen komen. Derhalve kan betrokkene zich dus wel degelijk beroepen op een feitelijke situatie die overigens ook voorzien wordt in art. 47/3 wanneer gesteld wordt dat verzoeker bij ontstentenis van officiële documenten elk passend middel kan gebruiken.

Verzoeker legde bij zijn eerste aanvraag reeds volgende documenten neer:

- Arbeidsovereenkomst en loonbrieven referentiepersoon;
- Internationale ziekteverzekeringsspolis geldig in België + ziekteverzekeringskaart referentiepersoon;
- Privé ziekteverzekering betrokkene;
- Bewijs van garantstelling bij visum;
- Celibaatattest met apostille betrokkene;
- Getuigenverklaringen aangaande de samenwoning in Nederland;
- Foto's samenwoning in Nederland;
- Facturen op naam van betrokkene in Nederland met vermelding van het adres van de oom + betaalbewijzen van de facturen door de referentiepersoon;
- Bankrekening betrokkene in Nederland.

Rekening houdend met de motivatie van het arrest van de RVV d.d. 19.11.2021 bracht verzoeker bij huidige en tweede aanvraag volgende nieuwe stukken bij;

- Bewijzen van de samenwoning van partijen in Nederland voor de periode september, oktober, november en december 2020, d.i. de periode vlak voor de verhuis naar België.

Dit werd trouwens alzo medegedeeld in een schrijven van de raadsman van verzoeker aan DVZ op 27.04.2022. (STUK 3)

Verwerende partij betwist de overmaking van deze bewijzen niet, noch betwist zij het feit dat partijen samenwoonden in Nederland. Zo stelt zij;

"Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd. Hierover werd in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende vastgesteld: uit

het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verwerende partij maakt zich er aldus gemakkelijk vanaf door amper rekening te houden met de nieuwe voorgelegde stukken en verwijst simpelweg naar de argumentatie van hun vorige beslissing. Zij meent - verkeerdelijk- dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de oom, omdat hij op vakantie zou zijn. Dit betreft een foute beoordeling omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker effectief deel uitmaakte van het gezin van de oom. De wet stelt geen tijdsvoorwaarde, noch een voorwaarde van legaal verblijf in Nederland. Het visum C was enkel een middel om zich te voegen bij de oom, verzoeker was niet op vakantie.

Tot slot stelt verwerende partij dat verzoeker niet ten laste was en de voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Verzoeker beweerde echter nooit dat hij ten laste was, hij toonde aan dat hij deel uitmaakte van het gezin van de oom.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als "ander familielid" te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Door deze 2 voorwaarden cumulatief te eisen schendt de DVZ art. 47 Vw.

8.

Tot slot is het zo dat de beslissing van verwerende partij pertinent ingaat tegen het Unierecht.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen in strijd met bovenstaand artikel, omdat de referentiepersoon en verzoeker samen naar België zijn verhuisd. De referentiepersoon is speciaal voor verzoeker naar België verhuisd.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de *'fair play'* en de hoorplicht. De verzoeker laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker (voor de tweede keer) de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse oom, maar dat hij niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de eerste bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn tweede aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *"reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."*

De thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden bevat wel degelijk een concrete juridische en feitelijke redengeving ter ondersteuning van de conclusie dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke en juridische motieven stellen de verzoeker genoegzaam in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*", vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever "*een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt*" (punt 19).

De verzoeker betoogt dat hij nooit voorhield dat hij ten laste was van zijn Nederlandse oom (dit is de referentiepersoon). De vaststelling dat de verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon wordt op geen enkele wijze betwist. De verzoeker gaat enkel in op de vaststelling dat hij niet aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

In verband met het tweede toepassingsgeval inzake het 'deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie' zoals voorzien in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden verwezen naar de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 15 september 2022, in de zaak *SRS en AA*, C-22/21. Het Hof stelde als volgt:

"19 Aangezien deze bepaling nergens uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst voor een definitie van het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie”, vereisen de

eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel dat die bepaling normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt [zie in die zin arresten van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 32; 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 50, en 24 februari 2022, A e.a. (Fractieverzekeringsovereenkomsten), C-143/20 en C-213/20, EU:C:2022:118, punt 68].

20 Bij de letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zij er eerst en vooral aan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de in een van de taalversies van een Unierechtelijke bepaling gebruikte formulering niet als enige grondslag voor de uitlegging van die bepaling kan dienen of voorrang kan hebben boven de andere taalversies. De noodzaak om elke bepaling van Unierecht op eenvormige wijze uit te leggen en toe te passen sluit uit dat slechts één taalversie in de beschouwing wordt betrokken, maar vereist veeleer dat bij de uitlegging ervan wordt gelet op de algemene opzet en de doelstelling van de regeling waarvan zij een onderdeel vormt (zie in die zin arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 14, en 25 februari 2021, Bartosch Airport Supply Services, C-772/19, EU:C:2021:141, punt 26).

21 In casu kunnen de bewoordingen van bepaalde taalversies van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, zoals de Spaanse („viva con”), de Italiaanse („convive”) en de Nederlandse („inwonen”), worden uitgelegd alsof wordt gedoeld op het eenvoudigweg samenleven onder hetzelfde dak. In andere taalversies van deze bepaling wordt evenwel naar het huishouden verwezen en naar het geheel van activiteiten en aangelegenheden dat samengaat met het samenleven als familie binnen hetzelfde gezin, wat verder gaat dan het simpelweg delen van een woning of het tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Dit is onder meer het geval bij de Tsjechische taalversie van die bepaling („domácnost”), de Duitse („häusliche Gemeinschaft”), de Estse („leibkond”), de Engelse („household”), de Franse („ménage”), de Hongaarse („háztartás”), de Portugese („comunhão de habitação”), de Slowaakse („domácnost”) en de Finse („samassa taloudessa”).

22 Voorts moet worden opgemerkt dat nergens uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 kan worden afgeleid dat bij de uitlegging van deze bepaling het begrip „hoofd van de huishouding” moet worden gehanteerd. Zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie heeft verduidelijkt, zou dat er in de praktijk immers op neerkomen dat een criterium wordt toegevoegd waarin de tekst van die bepaling niet voorziet.

23 De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

24 Deze uitlegging vindt tevens steun in de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60].

25 Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend

met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn". Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punten 19-22, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 62].

26 Bijgevolg moet een „ander familielid”, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat (zie in die zin arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38).

27 Bij de vraag of er sprake is van een dergelijke band is de graad van verwantschap tussen de Unieburger en het andere familielid in kwestie duidelijk een element waar rekening mee moet worden gehouden. Zoals de advocaat-generaal in de punten 40 en 41 van zijn conclusie in wezen heeft aangegeven, moet naargelang de omstandigheden van de zaak niettemin ook worden gekeken naar de hechtheid van de betrokken familierelatie en naar de reciprociteit en de intensiteit van de band. Die band moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden.

28 Het kan evenwel niet worden vereist dat die band zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen indien het andere familielid hem in het gastland niet zou kunnen vergezellen of zich bij hem zou kunnen voegen. Een dergelijk vereiste zou er immers op neerkomen dat het „andere familielid” in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zou worden gelijkgesteld met de familieleden die uitdrukkelijk worden genoemd in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn.

29 Ook belangrijk bij de vraag of er sprake is van een duurzame persoonlijke band is de duur van het samenleven van de Unieburger en het andere familielid. Die duur moet kunnen worden bepaald los van de datum waarop het statuut van Unieburger is verkregen. Uit artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, uitgelegd in het licht van overweging 6 ervan, blijkt namelijk dat bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden niet alleen rekening moet worden gehouden met de periode ná de verwerving van dat statuut maar ook met de periode daarvóór.

30 Bijgevolg dient op de gestelde vragen te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.”

De verzoeker betwist dat hij niet aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van zijn oom zou voldoen. Hij benadrukt dat hij ten aanzien van zijn eerste aanvraag bij zijn tweede aanvraag bijkomende bewijsstukken heeft voorgelegd, die betrekking hebben op de periode vlak voor de verhuis naar België, met name september, oktober, november en december 2020. De verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat hij sinds november 2019 deel uitmaakt van het gezin van zijn oom. Hij geeft mee dat hij in november 2019 naar Nederland kwam met een visum C en dat hij sedert die datum deel uitmaakt van het gezin van zijn oom. Ze verhuisden ook samen naar België, en de referentiepersoon stond garant voor het visum.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 juni 2022 wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 – 06.05.2019 en opnieuw sedert

18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft; formulier 'garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking' dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon met geactualiseerde loonfiches
- geactualiseerd attest waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW te Antwerpen
- documenten ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon.

- Net zoals in het kader van betrokkenes eerste aanvraag gezinshereniging legt hij een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij in 2020 tijdelijk op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Nederland verbleef en in die periode financiële steun ontving van hem (online) aankopen op naam van betrokkene in Nederland (Bol.com, Reebok, Nike, Zalando, mobiele telefoon kosten, tandverzorging, röntgefoto tanden, e.a.), betaald door de referentiepersoon in de periode januari 2020 - januari 2021; foto's; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland, stortingen van zakgeld door de referentiepersoon aan betrokkene in Nederland. Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd. Hierover werd in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende vastgesteld uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene.

De RvV stelde hierover het volgende in het arrest RvV n° 263 061: "In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendsen het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven".

Verder merkt de Raad van State ook op dat "verzoeker geen identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres".

Ook stelt de Raad dat het louter gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was - te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de corona epidemie - geen afbreuk doet aan wat voorafgaat".

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

In se herhaalt de verzoeker met het voormelde betoog enkel de elementen die hij in het kader van zijn tweede aanvraag heeft voorgelegd; hij toont hiermee evenwel niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld:

"- Net zoals in het kader van betrokkenes eerste aanvraag gezinshereniging legt hij een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij in 2020 tijdelijk op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Nederland verbleef en in die periode financiële steun ontving van hem (online) aankopen op naam van betrokkene in Nederland (Bol.com, Reebok, Nike, Zalando, mobiele telefoon kosten, tandverzorging, röntgefoto tanden, e.a.), betaald door de referentiepersoon in de periode januari 2020 - januari 2021; foto's; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland, stortingen van zakgeld door de referentiepersoon aan betrokkene in Nederland. Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd. Hierover werd in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende vastgesteld uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde

verblijfsadres (met van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene.

De RvV stelde hierover het volgende in het arrest RvV n° 263 061: “In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendselen het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven”.

De Raad herhaalt in dit verband hetgeen reeds in zijn arrest met nummer 263 724 van 16 november 2021 werd uiteengezet:

“In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangegeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendsels het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de bij hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze bij hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven.

Met zijn kritiek weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet. Hij toont niet aan dat het in zijn geval incorrect of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat zijn eerdere verblijf in Nederland vakantie doeleinden betrof en een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en hooguit getuigt van eenzelfde adres, maar niet van een gezamenlijke vestiging, wat is vereist om te besluiten dat er sprake was van het deel uitmaken van het huishouden of het gezin. Verzoeker toont met zijn kritiek ook niet aan dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken alsnog van die aard zijn dat hierover anders had moeten worden geoordeeld, en deze alsnog onomstotelijk aantonen dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging of het deel uitmaken van hetzelfde gezin in Nederland. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat verzoeker enige identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres. Ook moet trouwens worden vastgesteld dat verzoeker in dit verband enkel stukken tot augustus 2020 heeft voorgelegd, of stukken die niet duidelijk zijn gedateerd. Er blijkt niet dat voor de periode van september 2020 tot februari 2021, toen de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, nog stukken zijn voorgelegd. Verzoeker kan in zekere zin worden gevolgd waar hij stelt dat er geen concrete tijdsvoorwaarde in de wetgeving is opgenomen, maar het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Rahman wel duidelijk gesteld dat de situatie van afhankelijkheid – dit is de situatie van financiële afhankelijkheid, van het behoren tot het huishouden of van ernstige gezondheidsredenen – moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat, op basis van de voorliggende stukken, niet of onvoldoende blijkt dat dit het geval was.”

Het loutere gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was, doet – te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de coronapandemie – geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle nodige elementen en hij toont ook niet concreet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op een verblijf in het kader van vakantie om aan te tonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon van in het ‘herkomstland’.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker thans voorhoudt, doet het gegeven dat hij bij zijn tweede aanvraag bijkomende stukken voor de periode september, oktober, november en december 2020 heeft voorgelegd geen afbreuk aan de voorgaande beoordeling. De verzoeker betwist niet dat hij met een visum C naar Nederland kwam en dat dit visum hem in het kader van vakantieplannen werd toegekend, en hij brengt evenmin iets concreets in tegen de vaststelling dat een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en hooguit getuigt van eenzelfde adres maar niet van een gezamenlijke vestiging. De verzoeker toont ook

met betrekking tot de bijkomende documenten inzake de bestellingen en de betalingen voor de periode september 2020 – januari 2021 (zie inventaris verzoekschrift, stuk 4) niet aan dat stukken alsnog van die aard zijn dat hierover anders had moeten worden geoordeeld. Ook deze stukken betreffen online bestellingen die de verzoeker deed met als leveringsadres het adres van de referentiepersoon in Nederland. Hierbij kan nogmaals worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat verzoeker enige identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres.

Uit de motieven van de bestreden akte komt overigens duidelijk naar voor dat de verweerder met verwijzing naar alle voorgelegde gegevens (inclusief deze uit de periode september 2020 – januari 2021) op zich erkent dat de verzoeker *“in 2020 tijdelijk op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Nederland verbleef”*. Dit tijdelijk verblijf op hetzelfde adres in Nederland wordt in het kader van de tweede aanvraag echter wederom niet relevant geacht in het licht van de in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde van het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de referentiepersoon. De verweerder oordeelt hieromtrent dat *“in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende (werd) vastgesteld: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie)”*. De verweerder benadrukt vervolgens nogmaals dat een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en enkel getuigt van eenzelfde verblijfsadres, niet van een gezamenlijke vestiging, zodat het geheel van de voorgelegde gegevens niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Aangezien aan de verwerpingsarresten van de Raad een gezag van gewijsde *inter partes* kleeft, kon de verweerder vervolgens ook op goede gronden verwijzen naar de volgende weigeringsmotieven die de Raad reeds hanteerde in zijn arrest met nr. 263 724 van 16 november 2021:

- *“In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendselen het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven”;*
- *“dat geenszins blijkt dat verzoeker enige identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres” en*
- *“Het loutere gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was, doet – te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de coronapandemie – geen afbreuk aan wat voorafgaat”.*

Met de loutere ontkenning dat hij in Nederland verbleef in het kader van vakantie, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoeker in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad opnieuw vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangegeven dat de verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat de verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en dat het visum enkel een middel was om zijn oom te vervoegen, betekent nog niet dat de verweerder op basis van de bij hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. De verweerder heeft op goede gronden de gegevens in rekening genomen die de verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Hieruit blijkt enkel een toeristisch reismotief. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder er vanuit zou moeten gaan dat de verzoeker om andere dan toeristische doeleinden naar Nederland zou zijn gegaan, laat staan dat de verweerder ervan uit had moeten gaan dat het visum voor toeristische doeleinden in Nederland in werkelijkheid werd gebruikt met het oog op het bekomen van een lang verblijf in België na een latere gezamenlijke verhuis van Nederland naar België. Met zijn kritiek weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet. Hij toont niet aan dat het in zijn geval incorrect of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat zijn eerdere verblijf in Nederland vakantie doeleinden betrof. In elk geval heeft de verzoeker geen geoorloofd belang bij de kritiek dat zijn verblijf in Nederland geen toeristische

doeleinden had, aangezien hij hiermee in wezen op ongeoorloofde wijze beoogt een verblijfsrechtelijk voordeel te halen uit het onwettig gebruik van een visum kort verblijf voor toerisme.

Waar de verzoeker stelt dat hij vanaf november 2019 tot op het moment van de huidige aanvraag (28 januari 2022) reeds samenwoont met de referentiepersoon en dat die periode dus een termijn van 2 jaar en 4 maanden totaliseert, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zelf nogmaals bevestigt dat hij begin 2021 (vlak na de periode september - december 2020) samen met de referentiepersoon naar België verhuisde. Aangezien artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze voorop stelt dat het familielid "*in het land van herkomst*" deel dient uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de periode van verblijf in België mee moet worden geteld. Inzake het verblijf op hetzelfde adres in België werd in de bestreden akte dan ook op goede gronden geoordeeld dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Verzoekers betoog dat hij op het moment van de huidige aanvraag een termijn van 2 jaar en 4 maanden totaliseerde, mist dan ook juridische en feitelijke grondslag.

Hoewel de verzoeker in zekere zin wel kan worden gevolgd waar hij stelt dat er in de Belgische wetgeving geen concrete tijdsvoorwaarde van de gezamenlijke vestiging in het buitenland is opgenomen, merkt de Raad op hij dat hieromtrent in zijn arrest nr. 263 724 reeds heeft gesteld dat het Hof van Justitie in zijn arrest *Rahman* duidelijk heeft gesteld dat de situatie van afhankelijkheid – dit is de situatie van financiële afhankelijkheid, van het behoren tot het huishouden of van ernstige gezondheidsredenen – moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie. *In casu* heeft de verweerder de documenten inzake het verblijf op hetzelfde adres in Nederland niet aanvaard als bewijs van het 'deel uitmaken van het gezin' in het land van herkomst, omdat dit verblijf kaderde in een vakantie die per definitie tijdelijk is. De verweerder gaf hieromtrent nog mee dat een vakantieverblijf enkel getuigt van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging), zodat dit niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De verweerder verduidelijkte dat aan het tijdelijk karakter van het verblijf in Nederland geen afbreuk wordt gedaan doordat de vakantieperiode voor een langere periode was, te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de corona epidemie. Tot slot werd tevens gesteld dat Nederland niet het herkomstland of land van origine is van de verzoeker. Aldus blijkt op geen enkele wijze dat de verweerder een concrete periode van gezamenlijk verblijf in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag zou hebben vooropgesteld beneden dewelke er geen verblijfsrecht kan worden verkregen. Het is in tegendeel *de aard* van het verblijf in Nederland dat de doorslag gaf en het gegeven dat Nederland niet het land van herkomst of origine is van de verzoeker. De kritiek dat de wet geen concrete tijdsvoorwaarde stelt, is dan ook niet dienstig.

De verzoeker dwaalt voorts in rechte waar hij voorhoudt (zonder dit met enige rechtspraak of wetgeving te onderbouwen) dat hij, door de gelijkschakeling van de andere familieleden van de burger van de Unie met de gewone familieleden van de burger van de Unie, zelf over een afgeleid verblijfsrecht beschikt dat hij ontleent aan de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof van Justitie heeft immers steeds beklemtoond dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontnemen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2), van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 15 september 2022, C-22/21, *SRS en AA*, pt. 25; HvJ 26 maart 2019, 26 maart 2019, C-129/18, *SM*, pt. 62; HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 53; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, pt. 19). Van een gelijkschakeling naar Unierecht met de gewone familieleden van de burger van de Unie is dan ook geen sprake.

De verzoeker betoogt tevens dat de wet niet vereist dat zijn verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België legaal moet zijn geweest. Hij verwijst in dit verband naar het arrest *Metock*, C-127/08, van het Hof van Justitie. Echter blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat aan de verzoeker het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zijn verblijf in Nederland geen wettig verblijf was. Evenmin blijkt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verweerder het verblijfsrecht zou hebben geweigerd omdat niet blijkt dat de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou kunnen meekomen. De desbetreffende kritiek en de verwijzing naar het arrest *Metock* (C-127/08) van het Hof van Justitie, zijn derhalve *in casu* dienstig is. De verzoeker toont met deze algemene bedenkingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing zou berusten op een ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming.

De verzoeker kan wel worden gevolgd in zijn betoog dat hij elk passend middel kan gebruiken om aan te tonen dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Echter blijkt

uit hetgeen voorafgaat dat de verweerder de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde documenten wel degelijk in overweging heeft genomen. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst”* vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verweerder discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van deze voorwaarde levert. Aldus kan de verweerder, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad enkel een marginaal wettigheidsstoezicht. De verzoeker kan dan ook niet verwachten dat de Raad de beoordeling van de verweerder zou overdoen, doch hij dient aan te tonen dat de verweerder niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane feitenvaststelling en of er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De verzoeker toont dit, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan.

De Raad wijst er in dit kader tevens op dat de beoordeling van de verweerder inzake de voorwaarde van het *‘deel uitmaken van het gezin’* van de referentiepersoon, geheel in lijn ligt met de uitlegging die het Hof van Justitie geeft aan de term *‘inwonende bij’* in de zin van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof heeft met name gesteld *“dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonende bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen”*, waarbij eveneens werd benadrukt dat wordt vereist *“dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat”* (HvJ 15 september 2022, C-22/21, SRS en AA, ptn. 30 en 26). De beoordeling van de verweerder en de term *‘deel uitmaken van het gezin’*, zoals bepaald in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, sluiten geheel aan op de Tsjechische (*„domácnost”*), de Duitse (*„häusliche Gemeinschaft”*), de Estse (*„leibkond”*), de Engelse (*„household”*), de Franse (*„ménage”*), de Hongaarse (*„háztartás”*), de Portugese (*„comunhão de habitação”*), de Slowaakse (*„domácnost”*) en de Finse (*„samassa taloudessa”*) taalversies van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn, waarmee wordt verwezen naar het huishouden en het geheel van activiteiten en aangelegenheden dat samengaat met het samenleven als familie binnen hetzelfde gezin, wat verder gaat dan het simpelweg delen van een woning of het tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen (HvJ 15 september 2022, C-22/21, SRS en AA, pt. 21).

Dat de concrete beoordeling van de verweerder inzake verzoekers specifieke situatie in lijn ligt met de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn geldt *in casu* des te meer nu de verzoeker zelf betoogt dat het visum type C enkel een middel was om zich te voegen bij zijn oom en dat zijn oom *“speciaal voor [hem] naar België [is] verhuisd”*, hetgeen laat uitschijnen dat het gezamenlijk verblijf in Nederland werd voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in België (cf. HvJ 15 september 2022, C-22/21, SRS en AA, pt. 26).

In zoverre de verzoeker nog betoogt dat de gemachtigde in de bestreden weigeringsbeslissing de voorwaarden van het *‘ten laste zijn’* en *‘deel uitmaken van het gezin’* van de referentiepersoon cumulatief zou toepassen, wijst de Raad erop dat deze kritiek voortkomt uit een onzorgvuldige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing. Immers blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verweerder de twee voorwaarden van het *‘ten laste zijn’* en *‘deel uitmaken van het gezin’* van de referentiepersoon afzonderlijk heeft onderzocht en aldus geenszins heeft gesteld dat het verblijf niet wordt toegekend omdat de verzoeker aan één van deze voorwaarden niet voldoet. Er wordt verder wel het volgende opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”* Deze motieven worden echter pas opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing nadat duidelijk wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het *‘ten laste zijn’* of aan de voorwaarde van *‘deel uit te maken van het gezin’* van de Nederlandse referentiepersoon. De verweerder geeft aldus louter aan dat hij enkel deze (niet cumulatieve) voorwaarden heeft onderzocht en hij geeft aan dat er, bij gebrek aan bewijs van één van de twee toepassingsvoorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de

Vreemdelingenwet, geen inhoudelijk onderzoek werd verricht naar de andere verblijfsvoorwaarden ter zake. Het gaat aldus om een waarschuwing dat bij een mogelijk nieuwe aanvraag het verblijf ook nog kan worden geweigerd op andere, in deze aanvraag niet behandelde, voorwaarden.

Waar hij in de hoofding van zijn eerste middel verwijst naar een schending van “het Unierecht”, wijst de Raad erop dat de verzoeker niet zomaar naar het gehele Unierecht kan verwijzen. In zoverre de verzoeker de schending wenst aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, pt. 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, pt. 13). De verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Immers, zoals de verzoeker zelf ook stelt, bestaat de doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn erin dat het vrij verkeer van de burgers van de Unie niet wordt ontmoedigd doordat verdere familieleden niet mee kunnen verhuizen naar een andere lidstaat. Met zijn betoog dat zijn oom “speciaal voor [hem] naar België [is] verhuisd”, toont de verzoeker alleszins niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing het recht van vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon zou belemmeren.

De Raad herhaalt voorts hetgeen reeds werd geoordeeld in het arrest nr. 263 724 van 16 november 2021:

“Met zijn betoog dat zijn oom “speciaal voor [hem] naar België [is] verhuisd”, waarmee wordt aangegeven dat de referentiepersoon naar België is verhuisd met de bedoeling om hem aan een verblijfsrecht te helpen, toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden weigeringsbeslissing het recht van vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon zou belemmeren. Het recht van vrij verkeer mag niet worden belemmerd door het gegeven dat familieleden die afhankelijk zijn van de burger van de Unie niet mee kunnen verhuizen, maar het kan evenmin de bedoeling zijn dat dit recht wordt aangewend louter om een familielidderdelander aan een verblijfsrecht in Europa te helpen. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, of van enig ander niet nader geduid artikel van deze richtlijn”.

Nu de verweerder *in casu* heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoeker, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon wordt miskend.

Met het betoog ter uiteenzetting van het eerste middel wordt niet aangetoond dat de verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststelling dat de verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De overige vaststelling dat evenmin wordt aangetoond dat de verzoeker van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt op geen enkele wijze betwist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat uitdrukkelijk wordt gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat zit in de eerste bestreden akte, voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Dit doet verzoeker door extra bewijzen van samenwoning bij te brengen voor de periode september, oktober, november en december 2020, d.i. de periode vlak voor zijn verhuis naar België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Luidens artikel 39/78 *uncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop de verweerder deze bepalingen heeft miskend door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

2.2.2.2. In zoverre de verzoeker andermaal de schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel duidelijk de juridische en feitelijke gronden worden weergegeven op basis waarvan werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo kan in het bevel op eenvoudige wijze worden gelezen dat de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en omdat het legaal verblijf in België is verstreken. De gemachtigde geeft verder aan dat de verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Er wordt tevens gemotiveerd dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker zou verhinderen om met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko zodat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt. De gemachtigde stelt tevens dat een terugkeer naar Marokko geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Er is, zo vervolgt de gemachtigde, ook geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enig medisch probleem.

De verzoeker geeft weliswaar aan dat hij de motivering van het bestreden bevel niet afdoende vindt, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid zodat hij met kennis van zaken kan beoordelen of het nuttig is in rechte tegen het bevel op te komen. De voorziene motivering, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is pertinent en draagkrachtig. De verzoeker duidt ook niet dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Nu de door de verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon voorgelegde stukken reeds zijn besproken en weerlegd in de genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan ook niet worden ingezien waarom hieromtrent nog op zeer omstandige wijze diende te worden gemotiveerd in het bestreden bevel. De verzoeker kent de motieven waarom hem de gezinshereniging in België niet wordt toegestaan, met name omdat niet blijkt dat hij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en weet hoe het bestuur tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De verzoeker betwist niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hij beroept zich evenwel op *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* om te stellen dat de verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

2.2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoeker betoogt dat de verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De verzoeker stelt dat de verweerder op de hoogte is van zijn gezinsleven en dat er niet afdoende rekening mee werd gehouden. Hij laat echter na om het voorgehouden gezinsleven verder te duiden of te concretiseren.

In zoverre de verzoeker zich beroept op een gezins- of familieleven met de referentiepersoon in België, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan hieromtrent worden gelezen als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003 nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittanië, N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden*

aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

De gemachtigde geeft met zijn motivering dus aan dat hij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanneemt, waar hij geen afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en de referentiepersoon aanvaardt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn oom met de Nederlandse nationaliteit aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Dit werd recent bevestigd in het hoger aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, *SRS en AA*, van 15 september 2022:

"23 De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt bedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

*24 Deze uitlegging vindt tevens steun in de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, *Rahman e.a.*, C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, *SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind)*, C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60].*

25 Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijke afhankelijk zijn”. Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om

een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punten 19-22, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 62]."

Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in de arresten *Rahman* en *SRS en AA*.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM.

De verblijfsaanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd omdat niet blijkt dat de verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Alle door de verzoeker ingediende stukken zijn hierbij beoordeeld en weerlegd. In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er tussen hem en de referentiepersoon sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. De verzoeker weerlegt de vaststelling in het bestreden bevel ook niet dat van hem in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging is vereist.

Voor zover de verzoeker van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel een inbreuk uitmaakt op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België, los van de band met de referentiepersoon, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt het gestelde in het bestreden bevel niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zijn leven opnieuw opneemt in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. De verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoeker toont geen dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aan die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon niet blijkt. Er blijkt verder niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de referentiepersoon aan Marokko, de familiebanden niet kan onderhouden. Er blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.5. Artikel 7 van het Handvest, dat voorziet dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”*, bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Aan dit artikel dient dus dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Het kan volstaan om te verwijzen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden vastgesteld. De verzoeker gaat trouwens ook nergens specifiek in op artikel 7 van het Handvest.

2.2.2.6. Aangezien de verzoeker geen miskenning van de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aantoonde, en gelet op hetgeen werd gesteld onder punt 2.2.2.3., dient te worden besloten dat evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.2.2.7. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt de verzoeker met zijn betoog daarnaast ook niet aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel, dat uitdrukkelijk wordt gericht tegen het bestreden inreisverbod, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een zo goed als exacte kopie van de motivering van de bijlage 20, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 3 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker reeds twee aanvragen tot gezinshereniging deed op basis van dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn oom, en zij stelt verkeerdelijk dat “hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag”.

Dit strookt allerm minst met de waarheid en dit staat haaks op wat verweerster stelt haar bijlage 20, met name:

“Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd.”

In bijlage 13 sexies leest verzoeker dan weer:

“Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. (...) Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.”

Om te beginnen heeft verzoeker wel degelijk nieuwe documenten bijgebracht, sterker nog deze documenten toonden aan dat verzoeker rekening heeft gehouden met het arrest van de RVV en deze tonen de samenwoning van partijen in Nederland aan. (STUKKEN 3 en 4)

Verzoeker hield dus rekening met het eerdere uitgesproken arrest van de RVV en tracht op basis van nieuwe documenten aan te tonen dat hij wel degelijk reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker diende dan ook een tweede aanvraag in tot gezinshereniging.

Tijdens de eerste aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker reeds deed, heeft verzoeker hier trouwens wel degelijk op legale wijze verbleven!

Verzoeker diende zoals gezegd inderdaad een tweede aanvraag tot gezinshereniging in op basis van zijn oom, omdat hij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België, zodoende dat hij bij zijn familielid op legale wijze kan verblijven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.

2.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Daarenboven strookt de motivatie niet met de werkelijkheid aangezien er wel degelijk nieuwe stukken werden gehanteerd bij het indienen van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker onderhoudt hier een gezinsleven met zijn oom.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en zijn oom lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker en zijn oom.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

4.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet, situeert zijn hele leven met zijn oom zich in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeker gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. De verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* De Raad merkt op dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Het derde middel is echter niet gericht tegen een verwijderingsmaatregel, maar tegen een inreisverbod dat werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kan zich in het kader van zijn derde middel dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop de verweerder deze bepalingen heeft miskend door het opleggen van het bestreden inreisverbod. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, is dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk.

2.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in de tweede bestreden akte (bijlage 13sexies) wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De verzoeker betoogt dat de reden tot het opleggen van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze werd gemotiveerd. De verzoeker stelt dat een exacte kopie van de motivering van de bijlage 20 wordt gehanteerd, maar dat er niet wordt gemotiveerd waarom er een inreisverbod van drie jaar moet worden afgeleverd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de tweede bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *"gepaard gaat met"* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *"of"*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *"kan"* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *"de mogelijkheid"* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die in de tweede bestreden akte wordt opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) tevens op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar. In de tweede bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (xxx), afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft en een formulier 'garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking' dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 12.02.2021 werd op 23.07.2021 geweigerd. Een niet schorsend

verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061). Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag.

Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerder beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het verzoek tot nietigverklaring van dit bevel, ingediend bij de RVV, geen schorsende werking had. Betrokkene kon zijn verdediging in de hangende procedure voor de RVV laten waarnemen door zijn advocaat, vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008; 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoeker toegespitste motieven dient te worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk genoegzaam en op afdoende wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er, gelet op de relevante omstandigheden van verzoekers individuele geval, werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar. De motieven van de tweede bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod. Dat een deel van de motieven tevens werd aangewend bij de totstandkoming de eerste bestreden akte, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt immers wel degelijk op

afzonderlijke wijze gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar in het specifieke geval van de verzoeker proportioneel wordt geacht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.2.4. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoeker betoogt dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Een dergelijk betoog komt erop neer dat de verzoeker de verweerder verwijt op onzorgvuldige wijze te zijn gekomen tot het besluit dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in verzoekers geval.

De Raad wijst er dienaangaande op dat in de tweede bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd. De desbetreffende motieven werden hierboven weergegeven, onder punt 2.3.2.3. Gelet op deze uitgebreide en concrete motieven, kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt opgelegd, kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het “*automatisch*” opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Met de vage en loze kritiek dat de verweerder op *quasi* automatische wijze overging tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Uit wat hierna wordt uiteengezet zal tevens blijken dat de verzoeker ook niet aantoont dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker betoogt dat in de tweede bestreden beslissing op foutieve wijze wordt uiteengezet dat hij bij zijn tweede aanvraag gezinshereniging dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag gezinshereniging. Hij verwijst ook naar de motieven uit de eerste bestreden beslissing waar wel degelijk wordt beaamd dat de verzoeker bij zijn tweede aanvraag bijkomende stukken heeft voorgelegd. De verzoeker geeft hieromtrent nog mee dat hij met de nieuwe stukken trachtte tegemoet te komen aan de motieven uit 's Raads arrest en dat deze stukken de samenwoning van de partijen in Nederland aantonen.

De verzoeker viseert volgende passage uit de tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (xxx), afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft en een formulier ‘garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking’ dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 12.02.2021 werd op 23.07.2021 geweigerd. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken (RVV - zie arrest RvV n° 263.061). Toch diende betrokkene op 28.01.2022 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag.

Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerder beslissing van de DVZ én een uitgebreid arrest van de RVV inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.”

Uit deze motieven blijkt niet dat de verweerder zou hebben vastgesteld dat de verzoeker bij zijn tweede verblijfsaanvraag enkel en alleen dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Er wordt wel gesteld dat de verzoeker verwees naar reeds voorgelegde stukken, hetgeen niet incorrect voorkomt nu het blijkt en buiten betwisting staat dat de grote meerderheid van de bij de tweede aanvraag voorgelegde stukken dezelfde waren als deze die reeds bij de eerste aanvraag waren overgemaakt.

De vaststelling dat de verzoeker verwees naar dezelfde stukken als deze die reeds bij de eerste aanvraag werden voorgelegd, dient bovendien te worden samen gelezen met de overige motieven die de verweerder hanteert om te besluiten dat in verzoekers geval een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De Raad moet het geheel van de terzake geboden motieven in acht nemen om te oordelen of de verweerder in redelijkheid is kunnen komen tot zijn besluit.

Een van de redenen die heeft meegespeeld in de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, is verweerdens bevinding dat de verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet heeft misbruikt. Dit misbruik werd op zich in eerste instantie nader toegelicht door de vaststelling dat de verzoeker met een Schengenvisum dat werd afgeleverd omwille van vakantieplannen in Schengen verbleef/verblijft *“in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019”*, dat hij echter niet terugkeerde naar Marokko maar wel 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist niet dat hij met een visum voor vakantieplannen verbleef in Schengen, noch dat hij vervolgens niet naar Marokko terugkeerde, maar zich naar België begaf om daar twee keer na elkaar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet in te dienen waarbij hij telkens een attest van immatriculatie kreeg waardoor hij tijdelijk in het Rijk kon verblijven in afwachting van een beslissing. Bij zijn kritiek verliest de verzoeker uit het oog dat het vastgestelde misbruik tevens werd verantwoord door de bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast heeft de verweerder erop gewezen dat de verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, terwijl hij uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake zijn eerste aanvraag én uit het uitgebreid arrest van de Raad inzake deze beslissing, wist dat een volgende aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen. Ook deze redengeving komt niet onredelijk voor.

In de eerste bestreden beslissing wordt met name als volgt gesteld:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

(...)

- Net zoals in het kader van betrokkene's eerste aanvraag gezinshereniging legt hij een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij in 2020 tijdelijk op hetzelfde adres als de referentiepersoon in Nederland verbleef en in die periode financiële steun ontving van hem (online) aankopen op naam van betrokkene in Nederland (Bol.com, Reebok, Nike, Zalando, mobiele telefoon kosten, tandverzorging, röntgefoto tanden, e.a.), betaald door de referentiepersoon in de periode januari 2020 - januari 2021; foto's; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland, stortingen van zakgeld door de referentiepersoon aan betrokkene in Nederland. Het enige verschil met de stukken reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag, is dat er voor huidige aanvraag ook enkele online aankopen en stortingen in de periode september 2020 - januari 2021 werden voorgelegd. Hierover werd in de bijlage 20 van 23.07.2021 reeds het volgende vastgesteld uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene.

De RvV stelde hierover het volgende in het arrest RvV n° 263 061: "In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendselen het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven".

Verder merkt de Raad van State ook op dat "verzoeker geen identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres".

Ook stelt de Raad dat het louter gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was - te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de corona epidemie - geen afbreuk doet aan wat voorafgaat".

Hieruit blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn tweede aanvraag gezinshereniging slechts enkele bijkomende stukken heeft ingediend. De verweerder stelde omtrent deze beperkte aanvulling echter vast dat deze stukken slechts recenter (periode september 2020 - januari 2021) doch van dezelfde aard (online aankopen en stortingen) zijn als de eerder voorgelegde stukken waarmee de verzoeker het gezamenlijk verblijf in Nederland poogde aan te tonen, en dat hieromtrent reeds werd geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie), dat een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en enkel getuigt van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) zodat het verblijf in Nederland niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om deze motieven uit de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Nu de verzoeker zich bij de tweede aanvraag beperkte tot dezelfde soort documenten (enkel recenter) die van die aard zijn dat zij hoe dan ook die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het om een vakantieverblijf ging in Nederland en die derhalve niet tot een andere beoordeling omtrent de verblijfsaanvraag kunnen nopen, kon de verweerder in alle redelijkheid vaststellen dat de verzoeker aan de hand van de eerdere beslissing en het uitgebreide arrest van de Raad had kunnen weten dat een volgende aanvraag geen kans zou maken. Gelet op deze bevinding en de vaststelling dat de verzoeker niet naar Marokko terugkeerde na afloop van zijn Schengenvisum voor vakantie, maar vervolgens naar België kwam om er tweemaal na elkaar een aanvraag in te dienen die recht gaf op een attest van immatriculatie, komt het evenmin onredelijk voor om te oordelen dat de verzoeker de procedure van artikel 47/2, van de Vreemdelingenwet heeft misbruikt.

De loutere bewering dat de verzoeker op basis van nieuwe documenten trachtte aan te tonen dat hij wel degelijk reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, doet hieraan geen afbreuk. Met het betoog dat hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging indiende met zijn oom, omdat hij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België om op legale wijze bij zijn familielid te verblijven, wordt evenmin aangetoond dat er gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen op foutieve of onredelijke wijze werd geoordeeld dat de verzoeker de procedure van artikel

47/2 van de Vreemdelingenwet heeft misbruikt. Dit laatste betoog bevestigt bovendien een ander motief inzake de duurtijd van het inreisverbod, met name het volgende:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het verzoek tot nietigverklaring van dit bevel, ingediend bij de RVV, geen schorsende werking had. Betrokkene kon zijn verdediging in de hangende procedure voor de RVV laten waarnemen door zijn advocaat, vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.”

Er valt niet in te zien waarom de verzoeker na te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting die hem werd opgelegd met het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2021, niet vanuit zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf een inreisvisum met het oog op gezinshereniging in België zou kunnen aanvragen om op legale wijze in België bij zijn oom te kunnen verblijven.

De verzoeker stelt voorts dat hij tijdens zijn eerste aanvraag gezinshereniging wel degelijk legaal op het grondgebied heeft verbleven.

Bij het nemen van de tweede bestreden beslissing werd hiermee echter wel degelijk rekening gehouden:

“Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermogt te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

Door slechts opnieuw te verwijzen naar een deels legaal verblijf in het kader van de vorige aanvraag, toont de verzoeker echter niet aan dat de verweerder hieromtrent niet op redelijke wijze kon stellen dat de tweede verblijfsaanvraag getuigt van een misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrechtelijk voordeel na te streven.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk het verblijf van verzoekers oom in België in rekening nam. Zo motiveerde de gemachtigde dat de verzoeker tweemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn oom heeft ingediend, waarbij de eerste aanvraag werd geweigerd en de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen, terwijl de verzoeker op 28 januari 2022 toch “een tweede aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag”. Tevens merkt de gemachtigde op dat de verzoeker “een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom” en dat “uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko”. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling onredelijk zou zijn. Evenmin wordt enig feitelijk gegeven naar voor gebracht waaruit kan blijken dat de gemachtigde andere specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker heeft veronachtzaamd.

De verzoeker maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – en gelet op het geheel van de ter zake gehanteerde motieven, geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn oom aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

Thans wordt door middel van de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker voor de tweede maal het verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse oom geweigerd. Het betreffen aanvragen van een zogenaamd *“ruimer familielid”* van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van dergelijke ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”* (§ 32).

Dit werd recent bevestigd in het hoger aangehaalde arrest SRS en AA van 15 september 2022:

“23 De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt bedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

24 Deze uitlegging vindt tevens steun in de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60].

25 Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijke afhankelijk zijn”. Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punten 19-22, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 62].”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon, of aldaar deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in de arresten Rahman en in SRS en AA.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verweerder wijst in de tweede bestreden beslissing op het volgende:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan

slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008; 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt”.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden, die tussen meerderjarige familieleden bestaan, overstijgt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij niet zelfstandig kan functioneren en hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de verweerder niet op goede gronden zou hebben vastgesteld dat de verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom.

De verzoeker betoogt dat indien het bestreden inreisverbod wordt gehandhaafd, hij en zijn oom lang van elkaar gescheiden zullen zijn. De verzoeker weerlegt evenwel niet dat hij zijn relatie met zijn oom kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en zijn oom hem kan bezoeken in Marokko zoals in de tweede bestreden akte wordt gemotiveerd. De tweede bestreden beslissing verhindert, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet dat de verzoeker en zijn oom elkaar de komende drie jaren kunnen ontmoeten. Verzoekers oom kan hem bezoeken in Marokko. De verzoeker toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven tussen de verzoeker en zijn oom in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aangetoond. Bijgevolg is evenmin aangetoond dat de tweede bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op de eerbiediging van het gezins- en familieleven aantast.

In de mate dat de verzoeker ook verwijst naar zijn privéleven, wordt erop gewezen dat de verzoeker twee aanvragen in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet indiende, die telkenmale werden geweigerd. Zoals in de tweede bestreden beslissing wordt uiteengezet, werd de verzoeker voor de duur van deze procedures in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie waardoor hij tijdelijk, in afwachting van de beslissing, vermocht te verblijven op het grondgebied. Dit vormt in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden wel degelijk een precair verblijf vermits het geen verkregen verblijfsrecht inhoudt. Bovendien was het attest van immatriculatie verbonden aan een aanvraag als ander familielid van een burger van de Unie, hetgeen dus een aanvraag inhoudt met het oog op gezinshereniging. De aanvraag was er dus niet op gericht om een privéleven in België te ontwikkelen of in stand te houden.

De Raad wijst er dan ook op dat de verzoeker *in casu* nooit gemachtigd werd tot een verblijf langer dan drie maanden en hij er dus niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Het EHRM heeft in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, reeds gesteld dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker toont niet concreet aan waarom dit in zijn geval alsnog het geval zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.2.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die

rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*). Verzoekers betoog omtrent de motivering inzake (de duur van) het inreisverbod – betoog dat overigens ook reeds ongegrond werd bevonden – is niet van aard een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen aantonen. Verdere concrete argumenten ontbreken in dit verband.

2.3.3. Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE